

1949. január 5-én születtem Vácbotyánban. Általános iskolai tanulmányaimat itt végeztem. Általános iskolás koromban találkoztam először a ferencesekkel. Zalán és Elek atya szülőfalumban végeztek kiséget a karácsonyi és húsvéti ünnepkörben. Mivel nálunk laktak, részese voltam a szüleim és az atyák közötti, a rend életéről szóló beszélgetésnek. Így kerültem 1963-ban az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumba. 1963 és 1967 között Lőrinc atya „atyai” pártfogása, valamint a hitükért szenvedést is vállaló tanáraink testi és lelki fejlődésünkért kifejtett áldozatos munkája meghozta gyümölcsét. Bámulatra méltó, ahogyan az ország minden részéről érkező ifjabból egymást segítő osztályközösséget formáltak. A testi fejlődés mellett a lelki fejlődésről Aladár atya gondoskodott. Munkája eredményességét mutatja, hogy osztálytársaim közül heten választották a papi hivatást. Máig fülemben cseng még elsőként Hajdú Antal igazgató atya mondata, amelyet az akkor ballagó fiúknak mondott: „*Fiaim, az élethez énekelni kell!*” Az adventi készülődés, a lelkigyakorlatok, az énekkari szereplések, az egyházzenei szolgálat a betegszoba kápolnájában, majd a diákmiséken való orgonálás olyan élményeket adtak, amelyekre még ma is örömmel emlékszem vissza.

Érettségi után egy évet az Orvostovábbképző Intézet sebészetén mütösfőként dolgoztam. 1974-ben a budapesti Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Karán szereztem diplomát „*Summa cum laude*” minősítéssel. 1974 óta a Péterfy Sándor utcai Kórház Általános Sebészetén dolgozom sebész, érsebész szakorvosként.

1989-ben 3 hónapot ösztöndíjasként a Leuveni Katolikus Egyetem érsebészeti klinikáján töltöttem.

Annak külön örülök, hogy néhány volt tanáromnak (Veres Géza, Tornyos Kálmán, Kiss Csongor, Bozóki István atyák) sebészeti gyógyítását végezhettem. Emellett több, nem szerzetes atya, illetve egyházi szolgálatban tevékenykedő személy, osztálytárs, iskolatárs kezelését, illetve gondozását jelenleg is végzem.

Munkám mellett a dunabogdányi Római Katolikus Egyházközségben 15 éve díjtalan kántori tevékenységet is folytatok. 1977-ben nősültem, két lányom van, akik a szentendrei Ferences Gimnáziumban érettségiztek, s mindketten a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi, illetve Jogtudományi Karán végeztek.

Életemet a gimnáziumi évek alatt kapott keresztény nevelés, illetve erkölcsi alapokra építettem. Elmondhatom, hogy keresztény családi héttérrel, ferences lelkiülettel elérhető a Ferences Ifjúsági Indulóban énekelt cél: a béke, a jótett. Adja Isten, hogy minél többen mondhassuk: „*Isten kezében élni, de jó!*”

Dr. Helembai László